

24. hodina

James Patterson
Maxine Paetro

Přijela jsem se zpožděním z mužské věznice v San Brunu. Zabrzdila jsem služební auto před Budovou spravedlností, kde na chodníku čekala moje dobrá kamarádka, asistentka okresního prokurátora Yuki Castellanová.

Nasedla do auta a zeptala se: „Jak to šlo?“

Yuki byla státní zástupkyně. Výslech byl její parketa.

„Trestanec jménem Brandt mi poslal vzkaz, že ví, kdo zastřelil Holly Frickeovou, a chce uzavřít dohodu,“ odpověděla jsem. „Měla to být rychlovka, ale musela jsem podepsat šest formulářů, počkat na volnou místnost a ještě chvíli, než Brandta přivedou...“

„A pak?“ zeptala se Yuki.

„Je to ubohý lhář. Vyslechla jsem si ho, zasmála se a odešla. Mimo chodem, promiň, Yuki. Zavolala jsi jim?“

„Jo, jo, jo. Claire říkala, že je to v pohodě. Ona a Cindy se dobře baví. Říkala něco o kaviáru.“

Yuki se zazubila mému kyselému výrazu.

„Pověděla ti to?“ otázala se.

Usmála jsem se. „Cindy? Ne. Ale mám důvěrné informátory.“

Yuki mě odměnila svým vysokým, melodickým smíchem.

„Bude to báječné,“ řekla.

„Která část?“

„To celéeéé!“

Souhlasila jsem. Cindy a můj dlouhodobý parťák Rich Conklin se konečně odhodlali, že se vezmou. Bylo už načase. Ti dva sdíleli společnou

domácnost a milovali jeden druhého už léta, ale pořád naráželi na stejnou překážku. Cindy si budovala svoji nebezpečnou, uspokojivou kariéru a nechtěla děti – zatím. Richie pocházel z velké rodiny a potomky bral jako samozřejmost. Tuhle překážku se nějak podařilo odsunout na vedlejší kolej, ale Cindy si nechávala podrobnosti pro sebe. Kromě toho, tahle oslava byla pro Claire.

Cindy, Yuki a já jsme šetřily na Clairiny narozeniny a teď ten den nastal.

Yuki měla na sobě pouzdrovou sukni, hedvábnou blůzu a sako, dokonalou kombinaci pro Xe Sogni, nejmódnější a nejdražší restauraci v celé Bay Area.

Já se nestihla převléknout ze svého každodenního modelu pro oddělení vražd: modrých kalhot, košile, modrého saka a odznaku na řetízku kolem krku. Vysvobodila jsem si klop saka zpod pásu a otočila k sobě zpětné zrcátko.

„Vypadáš dobře,“ řekla Yuki.

„No, vlasům a líčení jsem dneska ráno moc nedala,“ poznamenala jsem.

„Je to jenom oběd, ne?“ řekla.

„Tentokrát s dortem a svíčkami.“

Obě jsme se zasmály a já v myšlenkách zabloudila ke Claire. Chtěla jsem, aby si užila narozeniny, na jaké bude léta vzpomínat. *Jestli* se tam ještě letos dostaneme.

Jak jsem se prodírala polední špičkou, doprava zhoustla ještě víc. Klaksony troubily. Byla jsem v pokušení zapnout majáky a sirény, ale místo toho jsem jen uhodila dlaněmi do volantu. „No taaak.“

Yuki na mě pohlédla, jako by říkala *Jen klid, Lindsay*. A v tom okamžiku se doprava pohnula.

„A jedeme,“ řekla.

Šlápla jsem na plyn a za pět minut jsme před sebou uviděly restauraci, bezvýraznou cihlovou budovu ukrývající kulinařský klenot. Zastavila jsem u chodníku, portýr otevřel dveře a odvezl služební auto zaparkovat.

Hlavní sál restaurace byl slabě osvětlený, napravo přecházel v otevřenou kuchyni a nalevo ho zaplňovaly mahagonové stoly a velká moderní umělecká díla. Vonělo to tam nepopsatelně lahodně.

Yuki řekla: „Ženský vyšetřovací klub už zasedá.“

Sledovala jsem její prst a uviděla Cindy a Claire, jak sedí u stolu pro čtyři nedaleko točitého schodiště. Obě se usmívaly. Claire oblečená

v tmavomodrých hedvábných šatech nikdy nevypadala spokojeněji. Yuki a já jsme si k nim přisedly a obsluha se vrhla do akce. Jak Yuki předpověděla, přišly jsme včas na kaviár podávaný s kouskem lososa ve škebli hřebenatky.

Bože, to byla dobrota.

Dobíraly jsme si oslavenkyni, zatímco byl podáván další chod – pak vykřikla nějaká žena tak hlasitě, divže neodletěla střecha.

„Neeeeeee!“

Náš číšník upustil sklenici na vodu. Popadla jsem ho za rukáv a ukázala mu odznak.

„Co je tam nahoře?“

„Š-šatna personálu.“

Vyskočila jsem na nohy, až jsem překotila židli, a rozběhla se nahoru po točitém schodišti. Brala jsem schody po dvou, a když jsem byla v polovině, uslyšela jsem vykřiknout nějakého muže: „Ty bláznivá mrcho!“

Vytáhla jsem pistoli a s levou rukou na zábradlí jsem dosáhla posledního schodu.

Jak řekl náš číšník, v prvním patře se nacházela šatna. Podlahu velké místnosti pokrýval koberec a byla zastavěná řadami skříněk a lavic v uličkách mezi nimi. Skříněky představovaly barikády a z místa, kde jsem stála, jsem mezi ně neviděla. I když jsem byla ozbrojená, bylo pekelně nebezpečné pohybovat se tam bez parťáka.

S nastraženýma ušima jsem procházela tím bludištěm. Nic jsem neslyšela a neviděla jsem žádný pohyb, když tu se v protějším rohu nalevo ode mě pohnul nějaký stín. Byla to žena ležící na boku zády ke zdi vzdálené šest metrů. Na stropě blikaly slabě svítící zářivky. Po pravé ruce jsem měla ovládání světel, tak jsem je rozsvítila naplno. Ve vteřině jsem byla u té ženy a identifikovala jsem se jí. Nezdálo se, že by to zaznamenala.

Já si však už ukládala do paměti detaily. Bylo jí ke třiceti, oči měla zčásti opuchlé a zčásti zavžené a sípěla, jako by nemohla křičet. Znovu jsem na ni promluvila a zeptala se jí na jméno, ale neodpověděla. Vtom jsem si všimla čerstvých modřin okolo jejího krku a obou zápěstí.

Někdo ji škrtl a tloukl, ale byla naživu.

Otočila jsem hlavu a rozhlédla se kolem. Kde byl ten zatracený útočník? Neviditelný.

Vytáhla jsem z kapsy saka vysílačku, spojila se s dispečinkem a vyštěkla požadavek na posily a záchranku. Pokud byl útočník stále v místnosti, slyšel mě a věděl, že jsou poldové na cestě.

Kde byl?

Znovu jsem přejela pohledem po místnosti z jiného úhlu.

Někde tam musel být východ vedoucí dolů do kuchyně, ale nemohla jsem opustit oběť, abych ho našla.

Zarískovala jsem, postavila se a zavolala: „Sanfranciská policie! Vyjděte s rukama nad hlavou.“

To se nestalo. Zdola opět doléhaly zvuky typické pro restauraci: cinkání porcelánu, smích hostů. Kde byl ten muž, který zaklel tak hlasitě, až přehlušil hudbu a hovor?

A pak jsem spatřila, jak se na opačném konci řady skříněk něco pohnulo. Otevřená dvířka skřínky zpola zakrývala mužskou postavu. Byl to útočník nebo číšník převlékající se do pracovního – či snad jeden a tentýž?

I když jsem z něho viděla jen kousek, poznala jsem, že je to běloch okolo pětadvaceti, průměrné výšky a váhy, špinavě blond a polonahý. Podolek bílé košile mu visel do půli stehén, vpředu i vzadu. Spodní prádlo a kalhoty měl zmuchlané okolo kotníků.

Byl to on.

Naše pohledy se setkaly a on zpanikařil a začal poskakovat, potácet se a narážet do skříněk, jak se snažil natáhnout si kalhoty.

Křikla jsem: „Zůstaňte, kde jste. Ukažte mi ruce.“

Zastavil se, opřel se o skříňku a zvedl ruce dlaněmi ke mně. Nebyl ozbrojený. Oddechla jsem si a řekla: „Otočte se, zavřete ta dvířka a opřete se o ně rukama.“

„Jenom se obléknu, dobře?“

„Co jsem řekla?“

Podezřelý zabouchl dvířka a zaváhal. Pokusil se natáhnout si kalhoty a já poznala, že pomýšlí na útek. Asi jsem jasnovidec. Odstrčil se od řady skříněk, udělal krok směrem ode mě a okamžitě zakopl a praštil sebou o zem, až vyjekl bolestí. Byl tam, kde jsem ho chtěla mít. Zasunula jsem pistoli do pouzdra, klekla si vedle něho, dala mu ruce za záda a nasadila mu pouta.

„Hej,“ řekl s tváří přitisknutou k podlaze. „Poslouchejte mě. Ona to na mě nastražila. Chci vám povědět, co se stalo...“

„Máte právo nevypovídat. Máte právo na obhájce...“

„Jsem zatčený?“

„Ano, jste. Jak se jmenujete?“

„Tyler. Pracuju tady.“

„Tyler a jak dál?“

„Domluvil jsem.“

„Fajn. Tyler Neznámý, zatýkám vás za násilné napadení, další obvinění budou následovat.“

„Proboha, co má tohle znamenat?“ vyprskl. „Nastražila to na mě, sakra. Mluvim pravdu, jasný?“

Dočetla jsem mu jeho práva, aniž potvrdil, že jim rozuměl. Potřebovala jsem pomoc, abych ho odtamtud dostala, a oběť potřebovala péči lékařů.

Kde byly ty posily?

Věk oběti jsem odhadla na necelých třicet let. Po těle měla čerstvé pohmožděny a tržné rány a na krku fialové modřiny.

Sklonila jsem se a pokusila se z ní dostat nějakou reakci.

„Jsem seržantka Boxerová, sanfranciská policie. Můžete mi povědět své jméno?“

Sténala a sípěla. Jestli mě slyšela, nebyla schopná odpovědět ani vzhlednout. Vytáhla jsem z kapsy mobil a vytočila Claire, která stále seděla u stolu v přízemí.

Když to Claire zvedla, řekla jsem: „Tady nahoře je zraněná žena. Jo, nahlásila jsem to. Můžeš se na ni přijít podívat? A pověz vedoucímu, že do šatny nesmí nikdo kromě policie a lidí ze záchranky. Ano, Yuki nahoru může.“

Batůžek oběti byl zpola pohřbený v hromádce jejího oblečení. Rozepnula jsem ho a uviděla šminky, propisky a různé kancelářské potřeby. Chvilku jsem se v něm prohrabovala, abych našla peněženku a telefon, a pak jsem vysypala celý obsah na podlahu. Otevřela jsem peněženku, objevila řidičský průkaz a porovнала fotografii s jejím obličejem. Žena na podlaze se jmenovala Mary Elena Hayesová a bylo jí dvacet osm.

„Mary Eleno,“ řekla jsem. „Můžete mi povědět, co se stalo?“

Chraptěla, ale pochopila jsem, co říká.

„Znásilnil nás.“

Cože?

„Je tady další oběť? Kde?“

Mary Elena se pokusila posadit.

„Ležte klidně,“ řekla jsem. „Pomoc je na cestě.“

„Jsem Loretta,“ vypravila ze sebe. „Jmenuju se Loretta.“ Převalila se na břicho a vzlykala do koberce.

Tyler se na mě díval z podlahy. Řekl: „Nechte mě promluvit.“

„Ticho!“ okřikla jsem ho. „Vaši výpověď si poslechneme na stanici.“

Claire a Yuki prošly dveřmi šatny a zamířily přímo k oběti. Claire promluvila první.

„Jsem doktorka Washburnová. Můžete mi ukázat, co vás bolí?“

Yuki popadla ručník z hromádky na nedaleké lavici a zakryla té mladé ženě tělo, zatímco jsem se Hayesové zeptala: „Odkud znáte toho muže?“

Konečně se na mě podívala. „Jenom jsem si chtěla zajít na z-z-záchod.“

„Tyler“ sice domluvil, ale pořád se snažil vyličít svoji verzi. „Poslouchejte, seržantko. Pracuju tady. Uviděla mě a šla za mnou. *Chtěla* to. Chápete? Tohle byl její nápad.“

„Slyším sirény,“ ozvala se Yuki. „A Cindy jde nahoru.“

Povzdechla jsem si. Cindy je investigativní novinářka píšící do kriminální rubriky, a přestože ji mám moc ráda, je neodbytná a bylo mi jasné, že jakmile uvidí to místo činu, bude to pro ni téma na článek a pustí se do práce. Na rozhovor pro tisk nebyla vhodná chvíle.

Tyler promluvil: „Řekla mi, že se jmenuje Olivia a že jsem sexy.“

„Nic takového,“ zamumlala žena.

„Ale jo,“ trval na svém náš jediný podezřelý. „Říkala, že to chce tvrdě, rychle a hned. Jsem jenom člověk, seržantko. Prosila mě. A ještě něco –“

Na schodech zaduněly kroky a objevili se dva uniformovaní strážníci; Nardone a Einhorn, dobří poldové, které jsem znala už léta.

„A *ještě něco*,“ křikl Tyler, když ho ti dva zvedali na nohy. „Je *magor*. Nejdřív mi tvrdila, že se jmenuje Olivia. Teď je Loretta. Nebo snad Mary Elena? Lže.“

Nardone chytil podezřelého za ramena, zatímco Einhorn mu natáhl a zapnul kalhoty a pásek nechal volně viset.

Začala jsem otevírat dvířka odemčených skříněk. Bunda visící na háčku v jedné z nich vypadala, že by mohla patřit Tylerovi.

Ukázala jsem mu ji. „Je vaše?“

Odvrátil ode mě hlavu a Nardone ho pleskl po zátylku.

„Odpověz seržantce.“

„Jo, je moje,“ řekl.

V kapse bundy byla Tylerova peněženka. Z jeho průkazu totožnosti jsem se dozvěděla, že je to Tyler Richard Cates, 177 centimetrů, 73 kilo, zelené oči a bydliště v Gough Street. Řekla jsem Nardoneovi: „Vystavte mu na tohle potvrzení a vezměte ho na stanici. Obvinila jsem ho z násilného napadení.“

„Takže ho strčíme do cely.“

„Přesně tak.“

Když strážníci odešli s Catesem zadním vchodem, dorazila do šatny Cindy udýchaná po výstupu a zavolala na mě.

„Lindsay. Co se stalo?“

„No tak, Cindy. Víš, že ti to nemůžu říct.“

„Mimo záznam?“

„Cha.“

„Dobře, chápu. Mimochodem, přišla jsem ti říct, že číšník potřebuje sklidit z našeho stolu. Nese se dort. Se svíčkami. Jo, tady jsi, Claire. Ani jsme ti nezazpívaly ‚Hodně štěstí, zdraví‘.“

Claire řekla: „To nic, Cin. První pomoc.“

V šatně se objevil řidič záchranky se dvěma záchranáři, kteří došli k Mary Eleně Hayesové a zvedli ji na nosítka. Zatímco Claire předávala zdravotníkům svá zjištění, zamyslela jsem se nad tím, co mi Mary Elena Hayesová pověřila.

Znásilnil nás. Co tím myslela?

Cindy si povzddechla, když se místnost vyprázdnila a ona zůstala bez reportáže. Položila mi paži kolem pasu.

„Problémy si tě najdou všude, Linds.“

Objala jsem ji. „Od tebe to sedí.“

Cindy se usmála se sklopenýma očima a pak řekla: „Pořád to ještě můžeme dotáhnout do konce. Pojďme zabalit dárky, nechat si dát dort do krabice a zaplatit. A pak mi všechno povíš.“

„Reportérko,“ řekla jsem a stiskla ji. „Ty jsi nepolepšitelná.“

Přeložil Ondřej Duha